

SPRAVODAJ – 4 / 2009 bežeckej sekcie TR SAZ

Vážení tréneri , bežci , nielen aktéri ME družstiev.

Tento víkend sa pomyselné uzatvorila prvá časť súťaží GPS 2009. Seriál šiestich pretekov na dráhe sa mal stať spoločne s českou atletickou ligou a rozbiehajúcou sa letnou sezónou v zahraničí odrazovým mostíkom k „nomináciám“, leta 2009.

Medzi tieto patrí prvý vážny štart našich atlétov na ME družstiev už tradične na domácej pôde v Banskej Bystrici. V predvečer týchto majstrovstiev nás čaká veľký sviatok česko-slovenskej atletiky, pokiaľ tak môžeme povedať, GP míting IAAF ZT v Ostrave. Veď Ostrava je za rohom a štart svetových atlétov, aj našich najlepších, by sme si nemali nechať ujsť. Dva týždne plnej atletiky nám záverom mesiaca vyplnia aj dva dni majstrovstiev SR mužov a žien, ktoré sa budú konať nakoniec v Dubnici nad Váhom.

Takže dôležité termíny mesiaca jún pre „fajnšmekrov“, atletiky :

- 17.06.2009 ZT Ostrava / streda / - 20.-21.06.2009 ME družstiev Banská Bystrica / sobota, nedeľa / - 27.-28.06.2009 Majstrovstvá SR Dubnica nad Váhom / sobota, nedeľa /

Nominácia na „MED“ 2009

Nominácia bežcov na ME družstiev 2009 sa opäť nerodila ľahko. Ani samotné zapojenie našich bežcov nebude jednoduché a ľahké. Ako sa hovorí, nebude to lízanie medu v Banskej Bystrici. Preto aj ten úvodný nadpis tohto článku.

Návrh nominácie bežcov na ME družstiev 20.-21.6.2009 v Banskej Bystrici

Sobota 20.06.2009

16.50	800 m	ženy	Lucia	Klocová	AK ZTS Martin
17.05	1 500 m	muži	Jozef	Pelikán	AK Inter SC Bratislava
17.35	3 000 m	ženy	Janka	Zatlúkalová	AK Spartak Dubnica n. V.
17.50	5 000 m	muži	Miroslav	Vanko	TJ Obal servis Košice
18.15	3 000 m prek.	ženy	Katka	Pokorná	Maraton AC Rača

Nedeľa 21.06.2009

16.35	800 m	muži	Jozef	Repčík	AK Spartak Dubnica n. V.
16.45	1 500 m	ženy	Csilla	Fugliová	AK Nové Zámky
17.00	3 000 m prek.	muži	Roman	Vajs	VŠC Dukla Banská Bystrica
17.45	5 000 m	ženy	Janka	Zatlúkalová	AK Spartak Dubnica n. V.
18.10	3 000 m	muži	Branislav	Búndzik	AO Slávia UK Bratislava

Náhradník : Miroslav Dobiáš VŠC Dukla Banská Bystrica

Všetkým aktérom zápolenia o cenné body pre naše farby na ME **držíme palce** a okrem priaznivého počasia , pevných nervov a výborných výsledkov, želáme aj početnú divácku kulisu. Veď sú to majstrovstvá Európy.

Apropo, keď už hovoríme o tých našich farbách. **Želáme si**, aby zodpovední za **naše farby** - dresy a ostatnú výstroj mali rýchle ruky a stihli všetko patrične pripraviť nielen vo farbách , ale aj množstvách a veľkostiach, samozrejme aj s nadpisom **Slovakia**.

SVETOVÁ ATLETIKA ZA VODOU ...

A NAŠA ...

Niektoré myšlienky po EP klubov v Castellóne a Dubnici nad Váhom pred hlavnou sezónou 2009 .

Alfons Juck : Slovenská atletika si pýta veľký úspech

Atletický svet vás vníma ako manažéra a organizátora medzinárodného formátu. Ako si zvykáte na šéfovskú funkciu?

„To, že som medzinárodne známy, je iba výhoda. Nikdy som neodmietol pomoc slovenskému atlétovi. Možno by sa našli drobné výnimky. V mojej skupine, ktorú manažujem, sú takmer všetci špičkoví slovenskí pretekári. Našej atletike som vždy pomáhal s rôznymi záležitosťami z rôznych pozícií, hoci je to možno niekedy skryté. Ide však o vec. Skutočne nie je mojím štýlom búchať do stola a niečo požadovať, ale niekedy to treba tak urobiť. Naučil som sa, že ľudia akceptujú autoritu, ak je v medziach slušného správania.“

Zlatým klincom dubnickej práce je Atletický most. Hoci v hierarchii mítingov Európskej atletickej asociácie je v nižšej kategórii, štartujú na ňom pravidelne olympijskí víťazi. V čom je figel, že sa vám darí prilákať veľké mená?

„Cieľom Mostu je predovšetkým propagácia atletiky. Chápem slovenskú futbalovú, hokejovú, čiastočne i tenisovú prioritu. Atletika by však mala byť hneď za týmito športmi, čo, žiaľ, na Slovensku nie je. V Dubnici, i v zime v Banskej Bystrici, hoci tam ide o špecializovaný výškarský míting, sa nám darí organizovať jediné podujatia na Slovensku s pravidelnou účasťou svetových hviezd. Most nemá punc bývalej pétéesky, ale na súčasnosť je to krásny sviatok. Je aj o čosi viac, ako dovoľuje slovenská realita. Myslím teraz na finančné hľadisko.“

Spomenuli sme bratislavskú pétéesku, ktorú ste tiež pomáhali organizovať. Musela zaniknúť?

„Nemusela. Keď od nej odskočil Slovnaft, nastali skutočne ťažké časy. Chceli sme ju dostať pod krídla Slovenského atletického zväzu. Nepodarilo sa, aj keď som bol vtedy členom jej výkonného výboru. Táto otázka je na širokú debatu.“

V Ostrave sa vám podarilo raketovo zdvihnúť Zlatú tretru medzi svetové mítingy. Je až taký rozdiel v ekonomickej sile, vo vážnosti vnímania atletiky medzi nami a susedmi?

„V prvom rade, Tretru vnímam z pohľadu atletického priaznivca ako česko-slovenské podujatie. Ostravskí diváci sa vždy identifikujú so slovenskou špičkou, ktorá na Tretre súťaží. V atletike nejestvuje hokejovo-futbalová rivalita. Moravské mesto je blízko Slovenska, naši fanúšikovia majú dobrú šancu míting navštíviť. To je vec, ktorú cítim a chcem zdôrazniť. Finančný balík a atletické zázemie v Česku sú však skutočne výrazne lepšie ako na Slovensku. Stačí malý príklad, u susedov je približne 130 slušných atletických štadiónov, u nás tuším desať. Česko má veľké hviezdy. Honzo Železný skončil s aktívnou kariérou, ale pri atletike zostal. Majú Šebrleho, Špotákovú. Všade na svete, aj na najslávnejších mítingoch, chcú vidieť svojich.“

Aj Slovensko má celkom dobrých atlétov. To nestačí?

„Ano, Charfreitag, Hrašnová, Klocová, sestry Veldákové sú medzinárodnou triedou, ale nie sú to hviezdy, o ktoré sa organizátori mítingov bijú. Dostanú sa na ne, ale bez urážky, skôr ako potrebný a veľmi dobrý komparz. Slovenská atletika potrebuje ako soľ veľký úspech. Bronzová medaila kladivára Charfreitaga z majstrovstiev sveta, bronz Dany Veldákovovej z halových majstrovstiev Európy, viaceré výborné umiestnenia Klocovej na slávných mítingoch sú vzácne výsledky, nie sú však megaúspechom. Hovorím sám proti sebe, lebo všetkých manažujem, ale kto z bežných športových fanúšikov vie, kto je to Charfreitag? Myslím si, že meno Pribilinec poznajú.“

Aké sú kritériá, aby bol atlét žiadaný na svetový míting?

„Opäť je to veľký úspech na svetovom podujatí. Prvá je olympiáda, ale nemusí ísť iba o ňu. Majstrovstvá sveta majú takmer rovnaký cveng. Potom meno, čo s tým úspechom súvisí, hoci v danú chvíľu nemusí byť športovec akurát v top forme. Až na treťom mieste je výkon, hoci aj svetový rekord.“

Alfons Juck, atletický manažér a organizátor, sa narodil v Bratislave. Vyštudoval FTVŠ, bol dorasteneckým majstrom na 400 m prekážok. Podieľa sa na organizovaní ostravského mítingu Zlatá tretra, výškarského SC High Jump v Banskej Bystrici a Atletického mosta v Dubnici. Je členom tlačovej komisie svetovej atletickej federácie, dlhé roky bol novinár, najmä spravodajca v tlačovej agentúre, ale aj televízny komentátor.

nedeľa 31. 5. 2009 22:15 | Peter Fukatsch

Článok bol uverejnený v tlačennom vydaní SME.

© 2009 Petit Press. Autorské práva sú vyhradené a vykonáva ich vydavateľ. Spravodajská licencia vyhradená.

Atletické pre a proti na záver . . .

Niekoľkokrát sme Vás, našu atletickú verejnosť, prostredníctvom spravodaja nabádali k aktivizácii smerujúcej k vytvoreniu skutočného obrazu atletiky na Slovensku. Pravdupovediac, nedarí sa. Prejavuje sa asi fyzická a psychická **únava materiálu**. Mnohí rezignovali. A nedivíme sa im. Deje sa niečo nezdravé.

V poslednej dobe je všetko pozastavené, zakonzervované a zrušené. Za všetko môže ekonomická kríza. Podľa toho, čo sa deje v atletike a v niektorých iných športoch, tak je tu **kríza už od roku 1989**.

Neustále sa schôdzuje, hovorí, plánuje. V praxi to ale vyzerá ináč - tragicky. Miznú športoviská - atletické objekty a to na úkor iných, ako už povedal aj pán Juck, u nás prioritných športov. Často však aj pre potrebnú plochu na výnosnejší biznis. Do existujúcich školských areálov štát neinvestuje. . .

V poslednej dobe sa budujú rôzne „multifunkčné“ športoviská ako potreba nie práve potrebná. Vyzerá to ako **nezáujem „hradných pánov“**, postarať sa aj o potreby poddaných v podhradí. Konštatuje sa a čaká na zrodenie zázraku v podobe nejakej medaile na vrcholných podujatiach.

Nikto si však u nás akosi nechce všimnúť vznikajúceho **nevhodného a nezdravého prostredia** pre šport. Ani sa nemôžeme diviť mladej generácii. Kto by mal záujem trénovať v prostredí, ktoré pripomína všetko iné, len nie športový areál ? Často, bez základného sociálneho vybavenia, ktoré je dnes už bežným štandardom civilizovaného sveta. Čo by sme dali za malý, funkčný, atletický areál, kde sa nebudeme hanbiť pred deťmi a ich rodičmi za to ako vyzerá. Veľmi často sa snaha klubov o lepšie existenčné podmienky rovná boju s veterými mlynmi.

Pozrime sa na niektoré kolektívne športy. **Výchovný aspekt** je viditeľný .Divácka kulisa týchto „drahých“ športov sa stáva deštruktívnym činiteľom samotných športovísk. Oproti tomu diváci naklonení atletike sú spolutvorcami zážitkov všetkých prítomných v hľadisku aj samotnej športovej arény.

Čo s toho môžeme vydedukovať? Športovec – atlét, sa v mnohých prípadoch javí ako sám vojak v poli. Na všetky zmeny a **nereakcie okolia** na jeho výkonnosť, problémy a potreby ostáva veľmi často sám s trénerom a najbližším okolím. Je stredobodom záujmu len vtedy, pokiaľ má patričnú výkonnosť. A aj na to sa rýchlo zabúda. Všetky vzletné myšlienky tejto spoločnosti o poslaní športu sú v mnohých prípadoch iba na papieri. Kde sa začína realita, tam sa náhle vytratia.

Je to chyba športovcov, ich trénerov, alebo niekoho, kto je za toto všetko **zodpovedný?** Stále sa skrývame za niečo. Našou nerozhodnosťou a pasivitou pred volebnými urnami si zaslúžime tento **stav vecí , nielen atletickej.**

Citius . Altius. Fortius. Toto heslo veľmi dobre poznáme z olympijského hnutia. Ale naša spoločnosť si v tejto dobe asi nejako zle preložila tieto známe slová. Paradoxne môžeme zakončiť túto stať slovami z knihy V. Pacinu a M. Vaněka – **Sport bez svatozáře** / edícia Máj, Mladá fronta 1983 /.

Každý tréner zhromažďuje skúsenosti ako vzácny poklad. Prechádza konfliktami, ktoré niekedy neunesie. A potom môže povedať: „Pýtam sa, či vôbec stojí za to, byť trénerom po celé dlhé roky, aby sa nakoniec človek stretol zo situáciou, kedy sa všetko obracia proti výsledkom jeho práce.“

Povedal to Laco Horský, tréner hokejistov Slovana Bratislava, keď sa mu mužstvo psychicky rozpadlo pod rukami, aby potom, už po jeho abdikácii, zostúpilo v roku 1981 z prvej hokejovej ligy.

Zdravie, elán a optimizmus do najbližších bojov na atletickom ovále a nielen na ňom želáme v tejto sezóne všetkým priaznivcom atletiky.